

kunne appelleres til Kassationsretten i Paris. Det er det, som Lovforslaget gaar ud paa, med Hensyn til Appel. Det stælnes saa for øvrigt mellem den civile og den kriminelle Retspleje, som man naturligvis maa. Hvad den civile Retspleje angaar, henlægges Domsmyndigheden til Konsulerne. Jeg vil der kun bemærke, at jeg ikke ser, at der er nogen Grund til i § 4 at optage nogen Bestemmelse om Voldgift; thi hvis Parterne ville voldgive Sagen, staar det dem fuldstændig frit for ude i disse Lande, saavel som her hjemme. Paa den anden Side, at indføre en tvungen Voldgift der ude, forekommer der mig ikke at være nogen Grund til, naar vi ikke have dette herhjemme. Derfor synes det mig, at Sagens naturlige Gang maa være den samme, som den ogsaa er efter de saa og fragmentariske Bestemmelser, vi have, nemlig at Konsulen først skal forsøge at faa et Forlig i Stand mellem Parterne, og hvis han ikke kan det, derpaa efter at have ladet dem procedere Sagen, paa bedste Maade afslutte en Dom, og det er saa denne Dom, der skal kunne appelleres. Hvad Straffesager angaa, maa man jo være noget forsigtig med at betro disse Konsuler en meget vidtgaende Straffemyndighed, men en vis Straffemyndighed maa de jo naturligvis have. Som jeg før sagde, vi kunne naturligvis ikke vente at faa den Fordel, der bestaar i at være undtagne fra Landets Jurisdiktion, naar vi ikke selv sørge for at holde Justits over de Danske derude. Naar de begaa strafbare Handlinger, enten mod andre Danske eller mod andre Europæere eller mod de indfødte paa Stedet, er der ingen anden Udvej tilbage end, at enten maa man indrømme Konsulerne en vis Straffemyndighed over dem, eller ogsaa maa de sendes hjem for herhjemme at blive dragne til Ansvar. Men dette sidste vil være en overordentlig haard og inhuman Foranstaltning, naar man tænker sig den anvendt for mindre Forseelser. Det kan slet ikke gaa an at gøre det til Regel, at Folk for en mindre Forseelse, der maaske kunde affones med kort Tids Fængsel, skulle sendes hjem, da det for mange vil bethyde det samme som at ruineres fuldstændig, at rives fuldstændig ud af deres Virksomhed og deres borgerlige Erhverv derude. Der maa derfor være en vis begrænset Straffemyndighed for Konsulen, og i den Henseende tror jeg ogsaa, at Lovforslaget er meget forsigtigt, idet Konsulen overhovedet ikke har Lov til at idømme højere Straf end 6 Maaneders Fængsel. Saa snart der er Tale om Forbrydelser, der kunne medføre større Straf end denne, maa de paagældende sendes hjem

for at dømmes af Domstolene herhjemme. Men indtil en Straf af 6 Maaneders Fængsel har man troet, at Konsulen kunde gaa, i Særdeleshed naar han er pligtig at medtage Meddomsmænd, men dog saaledes, at man giver den dømte Ret til, hvis han ikke er tilfreds med Konsulens Dom, at forlange at blive hjemsendt, og saa maa han naturligvis ogsaa underkaste sig Ulemperne ved at blive hjemsendt. Uden Meddomsmænds Medtagelse kan Konsulen kun idømme Bøder indtil 200 Kr., men naar der bliver Tale om større Bøder eller om Fængselsstraf indtil disse 6 Maaneder, som han overhovedet kan gaa til, skal Konsulen medtage to Meddomsmænd. Hvad disse angaar, er der foretaget en Ændring i Landstinget, som i Grunden kun gaar ud paa at give et korrektere Udtryk for Tanken. Jeg havde oprindeligt skrevet, at det skulde være to agtbare Europæere, men der blev da med Rette gjort opmærksom paa, at det ikke behøvede at være Europæere, det kunde f. Eks. ogsaa være Nordamerikanere, Folk, der tilhøre andre Lande af den europæisk-amerikanske Folkerets Kreds end europæiske. Derfor blev det rettet til: „agtbare fra Landets Jurisdiktion undtagne Personer“. Det gaar nemlig efter min For mening ikke an, at indfødte blive Meddomsmænd, thi naar man overhovedet gaar ud fra, at de paagældende Landes Bøddere have en fra vor forskellig eller mindre fuldkommen Civilisation og Begreber, der paa alle Omraader ere saa uhyre forskellige fra vore, at man netop derfor ikke kan betro deres Domstole Jurisdiktionen, saa er der heller ingen Nærlighed i at tage Menneſter fra et saadant Land, som altsaa ere opdragne i Landets Anstuelser og Ideer, til Meddomsmænd; disse bør udelukkende være Folk, der tilhøre den europæisk-amerikanske Folkerets Kreds, og som derfor maa antages i det hele at have de samme Forestillinger om Retsforhold og sædelige Livsforhold, som vi have. Paa denne Maade tænker Lovforslaget at overdrage Konsulerne en Domsmyndighed ogsaa i kriminelle Sager, men, som det vil ses, med al mulig Forsigtighed. — Hvad angaar Affattelsen af § 14, 2det Stykke, skal jeg ikke modsætte mig en Ændring. Jeg tror nu egentlig ikke, at der er nogen Uthdelighed til Stede, thi Meningen med Bestemmelsen er kun at udtale, at hvor Traktater føre til, at Danske ikke ubetinget høre under den danske Konsuls Jurisdiktion, hvor Traktater, der enten allerede ere indgaaede eller i Fremtiden maatte blive indgaaede, føre dertil, maa naturligvis Lovens Bestemmelser, altsaa navnlig Grundreglen i § 2, lide den deraf følgende Indskrænkning. Der er jo